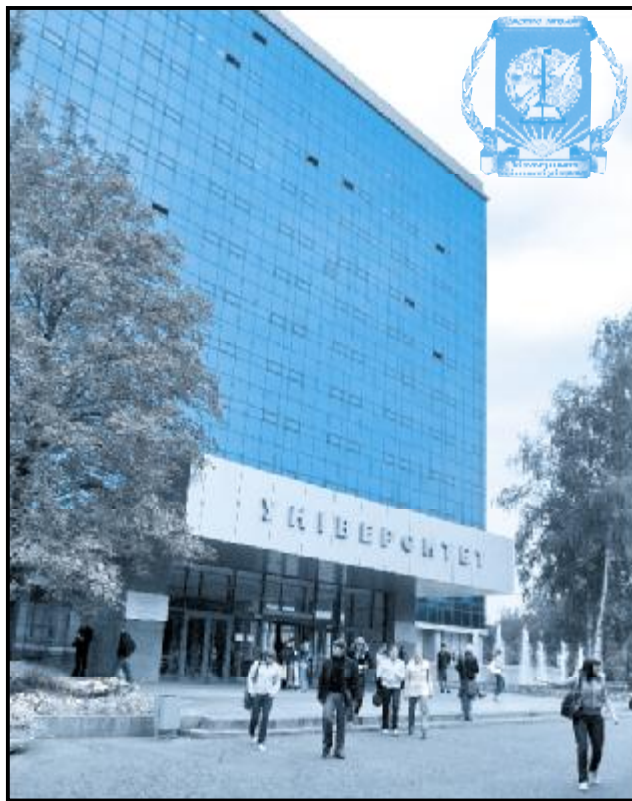

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Газета виходить із вересня 1934 року.

7 вересня 2010 року.

№8-9 (2866-2867)

Бажаю усім нам натхненної творчості в ім'я народу, бажаю усім нам життя такого, щоб і читачі, і сама Батьківщина, і прийдешні покоління могли сказати про нас: вони стали гідними синами й дочками свого прекрасного народу, вони високо тримали світильник мислі, творчості, правди, прогресу, світильник, без якого темніше б стало на землі.

Олесь ГОНЧАР.

... Із почуттям великої вдячності і визнання згадую всіх наших викладачів, які навчили нас найкращому у світі – Ділу.

Г. ОРЛОВ,
випускник ДДУ 1960 року.

* * *

З великим теплом згадую всіх наших викладачів, тому що ті теоретичні знання і практичні навички, які вони дали мені, дозволяли швидко освоювати нову роботу, коли обставини життя змушували мене змінювати профіль роботи.

Л. КОНОНЕНКО (КОЛЧАНОВА),
випускниця ДДУ 1960 року.

* * *

Ми одержали в університеті не тільки знання, а й приклад високої громадянської позиції, відданості своїй справі, порядності.

Л. БРЕСЛАВЕЦЬ (СОКОЛОВА),
випускниця університету 1960 року.

* * *

Я дуже вдячний нашій Альма-матер, потужному колективу видатних викладачів, фахівців різних спеціальностей, котрі заклали в нас надійний фундамент для майбутнього творчого зростання, праці. Праця вчителів не пропала. Вона знайшла своє вираження, втілення в нашій сумлінній праці.

А. ДУДНИК,
випускник ДДУ 1960 року.

11 ВЕРЕСНЯ У ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ ВІДБУДЕТЬСЯ ЗУСТРІЧ ВИПУСКНИКІВ 1960 РОКУ ВСІХ ТОДІШНІХ ФАКУЛЬТЕТІВ УНІВЕРСИТЕТУ

ЦЮ ГАЗЕТУ ПРИСВЯЧУЄМО ВИПУСКНИКАМ УНІВЕРСИТЕТУ 1960-го.

ВИПУСКНИКИ – ГОРДИСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Л. Д. КУЧМА, кандидат технічних наук, професор, Президент України (1994-2005 рр.), Почесний доктор ДНУ імені О. Гончара.

С. С. ПЕРЕВЕРЗЄВ, доктор технічних наук, завідувач відділу Інституту технічної механіки НАНУ (м. Дніпропетровськ), заслужений діяч науки і техніки України.

М. О. ЯКУШКІН, кандидат технічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, проректор Дніпропетровського державного університету з економічних питань у 1990-х рр.

О. Ф. ДУДНИК, доктор фізико-математичних наук, професор кафедри електрофізики Дніпропетровського державного університету.

МРІЯ – УНІВЕРСИТЕТ – УСПІХ!

ТАК КОРОТКО ГОВОРІТЬ ПРО СЕБЕ ВИПУСКНИК ДДУ 1960-го РОКУ
ТАК СКАЖЕ ПРО СЕБЕ КОЖНИЙ, ХТО ОБЕРЕ ДЛЯ НАВЧАННЯ ДНУ ім. ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

ЦЕ ІДЕЯ фізтехівця Юрія Якушева: на піввіковий ювілей випуску зібратися всім тодішнім факультетам! Однокурсники задум схвалили. Ну, а далі, як і розраховували, спрацювали організаторські здібності п'яти факультетів (випускників геолого-географічного факультету знайти не вдалося). Такий масштабний захід в університеті відбувається вперше.

ДО ЗУСТРІЧІ гостей готуються всі нинішні факультети. Їх – п'ятнадцять. До речі, крім них, у нас є ще три освітні центри і кілька коледжів. Усього в ДНУ імені Олесь Гончара навчається понад 15 тисяч юнаків і дівчат. Є й іноземці. Ось як виріс університет за півстоліття! Та й став він зовсім

інакшим. Зарахування здійснюється за балами зовнішнього незалежного оцінювання. Навчаються за освітньо-професійними програмами «бакалавр» – «магістр» («спеціаліст»). Розпочато впровадження вимог Болонського процесу. Навчальний процес організовано за європейською кредитно-трансферною системою. Студенти можуть мати подвійні дипломи: ДНУ ім. О. Гончара й німецького чи французького навчального закладу.

А ЯКИМ БУВ випускний курс 1960-го? Дипломи одержали 190 філологів (російського й українського відділення), 56 хіміків, 54 біологи, 188 випускників фізико-математичного, дев'ять – геолого-геогра-

фічного та 324 – фізико-технічного факультетів. Зайве уточнювати, скільки видано дипломів із відзнакою. Успіхи на посадах свідчать: то був один із найсильніших випусків університету!

КОЖЕН ІЗ НИХ нині з гордістю говорить: «Я навчався з майбутнім Президентом!» Ці почуття легко зрозуміти. Леонід Кучма став великим організатором ракетно-космічної промисловості, фахівцем у галузі ракетно-космічної науки і техніки. Він зробив значний внесок у створення вискоєфективних зразків ракетної техніки та в організацію їх експлуатації. Забезпечував чітке відпрацювання бойових і космічних ракетних комплексів. На найвищо-

му державному рівні Леонід Данилович підтримував пріоритетний проєкт «Морський старт», сприяв його успішній реалізації. Як Президент України відіграв винятково важливу роль у збереженні і розвитку ракетно-космічного потенціалу України й Росії, він постійно підтримував ракетно-космічні підприємства України, сприяв збереженню наукових і виробничих зв'язків з підприємствами Росії.

Розкажемо коротко про однокурсників Президента.

Перші два ступені ракети, які забезпечили політ першого космонавта планети Ю. Гагаріна, виготовлені в нас, а й у ближньому і дальньому участі Володимира Сайгака (журнал

«Новини космонавтики», т.6, №17/132, 12-25 серпня 1996 р.). В. Сайгак був провідним конструктором ракети, яка вивела в космос практично всіх наших космонавтів. Він координував процес розробки, підготовки виробництва, організації серійного виробництва ракет-носіїв «Схід», «Союз», «Блискавка» і їх модифікацій. Займався також створенням космічних засобів спостереження земної поверхні. Його дуже цінив С. П. Корольов за оперативність, сміливість і грамотність (газета «Пошук», 21 серпня 1996 р.).

Десять років із космодромів Плесецьк і Байконур чули голос нашого Володимира Дивляша: «Доповідаю: п'ятихвилинна готовність. Пуск. Політ стійкий. Відділюється перший, ...другий ступінь. Відділюється космічний апарат». Знання і досвід Дивляша високо ціняться не тільки в нас, а й у ближньому і дальньому зарубіжжі.

Закінчення на 2-й стор.

МРІЯ – УНІВЕРСИТЕТ – УСПІХ!

ТАК КОРОТКО ГОВОРІТЬ ПРО СЕБЕ ВИПУСКНИК ДДУ 1960-го РОКУ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У КОЖНОГО фізтехівця цікава доля, тому що трудову діяльність розпочинали на ракетних заводах і в конструкторських бюро на початку освоєння космічного простору. Багато чого робили вперше в історії галузі. Розробляли апарати для дослідження космосу, нові технологічні процеси, нову зброю. Згідно з високою університетською підготовкою нашим випускникам довіряли високі посади, у назві яких найчастіше зживалися слова «головний», «провідний» і т. п. «На своїх плечах ФТФ-60 підняв до великих висот досягнення в ракетобудуванні, створенні багатоцільових супутників і передової технології...» – так оцінює свій випуск Юрій Швець.

ВИСОКИЙ ПАТРІОТИЗМ, романтика, віра в те, що самовіддана праця може змінити світ на кращий, характерна для всього випуску 1960-го. Трудитися, не шкодуючи ні сил, ні здоров'я, – це тоді було сенсом життя. В результаті в багатьох наших випускників – почесні звання й дипломи, медалі, ордени.

БЛИЗЬКО ДВОХСОТ осіб університет направив вчителювати. Більше сорока років відпрацювали в середній школі випускники біологічного факультету Валентина Соседко (Бровко), Людмила Воротягіна, Зінаїда Монакова, Людмила Отаманенко (Чумак), заслужений учитель Росії Таміла Діденко (Гуцелюк), завуч Світлана Низиновська (Зінченко), директор школи, відмінник народної освіти СРСР Людмила Євдокимова (Коваленко).

Більше сорока років працювала у Дніпропетровському медучилищі (спочатку викладачем, секретарем комітету комсомолу, а потім – завідувачем відділення) Лариса Бреславець (Соколова). Як комсомольський ватажок нагороджена Грамотами ЦК комсомолу України, брала участь у роботі Пленуму ЦК, присвяченому 50-річчю ВЛКСМ (Москва), відмінник охорони здоров'я. Ще й досі у медучилищі викладає мікробіологію та загальну біологію однокурсниця Л. Соколової Галина Лазаренко.

У Дніпропетровському медінституті більше сорока років працювали к. б. н. Раїса Тисова та к. б. н. Галина Коропова.

СЕРЕД ВИПУСКНИКІВ російського відділення, як і серед українського, є журналісти. Юрій Орлик – член редколегії газети «Известия». Незмінний редактор радіогазети «Південмашу» Альбіна Калашникова нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня. Олександра Пекліна – Почесний громадянин м. Магдебурга.

Але переважно філологи – це самовіддані шкільні вчителі: заслужений учитель України Ольга Гурман (Рабинович), завуч Лілія Малік (Єськова), Лідія Ланіна, Людмила Сярова (Смирнова), Алла Прийма (Дойнова), Людмила Кривцова, Надія Волик (Бескляпова), Алла Грищенко, Таїсія Мазіна, Інесса Команова (Свириденко), Жанна Оводовська... Є й такі новини: Ія Молочкова (Котішева) видала дві поетичні збірки: доцент Алла Біланюк – завідувач ка-

федри світової літератури Бухарського університету.

ПРО КАНДИДАТІВ НАУК: на фізико-технічному – їх більше тридцять, на біологічному – одинадцять, на хімічному – десять, у групі механіків – сім, серед фізиків – двадцять один, серед математиків – десять, серед філологів – чотири... Докторів наук, професорів, Героїв і представників найвищих посад ви бачите на знімках. Але ми володіємо інформацією не про всіх випускників.

ВИПУСК 1960 року – це безмірна енергія молодості. Юнаки і дівчата встигали, крім напруженого навчання, змістовно проводити дозвілля, студентське захоплення переросло у пристрасть на все життя. Валентин Руденко став першим гросмейстером СРСР із шахової композиції. Анатолій Щудро – майстер спорту з авіамоделізму, член збірної СРСР, учасник першості України з бальних танців. Юрій Якушев займався альпінізмом, здійснив близько ста сходжень, почесний донор СРСР. І таких цікавих прикладів

багато. До речі, Олександр Несмашний у студентські роки був фотокором багатотиражки «За передову науку» (так тоді називалася наша газета).

...МОЛОДІСТЬ більшості студентів 1955-1960 рр. усіх факультетів минула в гуртожитках №1 і №2 (нині – це пр. Гагаріна, 28, 38), отож разом спілкувалися, дружили, довіряли одне одному, закохувалися – за роки навчання в університеті стали одне для одного цікавими й дорогими. З роками з'явилося все: успіхи, досвід, онуки, заслужений відпочинок. Здається, не дарма прожито життя. А душі чогось-таки не вистачає. «Мабуть, повноцінного спілкування з колишніми однокурсниками», – зізнався в листі Тамілі Мацкевич (Лавровій) колишній директор школи Анатолій Гордієнко. А Деоліна Любченко занотувала з цього приводу у щоденнику так: «...Зустрічі випускників вносять свіжий струмінь у повсякденне життя, ми відтасмо душою, молодшаємо, добраємо, і хочеться вірити, що попереду ще є щось хороше».

Очевидно, спілкування для душі – це теж заповідь успіху.

Т. ТОМІНА.

(При підготовці матеріалу використано кн. «Люди і долі. Випуск 5. Фізтех у КБ «Південне». – Дн-ськ. 2008).

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ В 1960-і рр.

...Моя мрія здійснилася – я зарахований студентом хімічного факультету Дніпропетровського державного університету. Мені здається, я ніколи не був таким щасливим, як у ці дні, перші дні занять.

Студент! Який великий зміст таїться в одному цьому слові! Це означає спочатку інтересні лекції досвідчених учених вузу, семінарські заняття, робота в лабораторіях, бурхливі комсомольські збори і веселі студентські вечори. Потім, коли буде одержано диплом, – творча й наполеглива робота на благо народу.

Кожний юнак чи дівчина, хай потай, але мріє зробити у своєму житті щось видатне. Я теж, звичайно, мрію. Але щоб зробити щось видатне, значне, треба оволодіти знаннями. Отож я буду вчитися якнайкраще.

О. МАХІНЬКО,
студент 1 курсу хімфаку.
(«За передову науку»
за 10 вересня 1955 р.).

З ініціативи комітету комсомолу і правління клубу університету у клубі відбувся диспут по радянському кінофільму «Урок життя».

В обговоренні кінофільму взяли участь студенти: т. Кудряшов (фізико-технічний факультет), тт. Лупац і Островський (історико-філологічний факультет) та ін.

Виступаючи особливо зупинилися на питаннях визначення місця радянської людини у громадському житті країни, на питаннях кохання і шлюбу, на питаннях відповідальності кож-

ного за доручену справу.

(«За передову науку»
за 18 листопада 1955 року).

На 1-ому курсі фізико-математичного факультету відбулися комсомольські збори, присвячені підготовці до зимової екзаменаційної сесії.

З доповіддю виступив Володимир Музика, який відповідає за академсектор.

Він зазначив, що поряд із такими студентами як Георгій Чермалих, Ольга Целуйко, Алла Колос, які серйозно ставляться до своїх обов'язків, ще є й такі, що не взяли як слід за підготовку до сесії.

(«За передову науку»
за 13 січня 1956 року).

Коллектив нещодавно створеного українського драматичного гуртка поставив драму І. Карпенка-Карого «Безталанна».

(«За передову науку»
за 6 квітня 1956 року).

У клубі відбувся комсомольсько-молодіжний вечір на тему «Поговоримо про культуру поведінки».

Після лекції відбувся великий концерт художньої самодіяльності Палацу студентів.

(«За передову науку»
за 6 квітня 1956 року).

Студенти фізико-технічного та хімічного факультетів провели спільний вечір.

Володимир Лобанов зробив доповідь на тему: «Про моральне обличчя радянського студента».

Після доповіді почався концерт. Нестихаючими оплесками

зустріли учасники вечора Олексія Легуна, який майстерно прочитав оповідання Степана Олійника «У бабусі на причепі».

Добре виконала українські народні пісні «Ой не світи, місяченьку» та «Ой казала мені мати» студентка хімічного факультету Тамара Крячок під акомпанемент на акордеоні студента Михайла Кречмера.

З почуттям виконувала на піаніно ліричний полонез Огінського студентка Ю. Бочарова (хімфак).

Задумовно звучали пісні «Вірність» та «Перша зустріч» у виконанні студентки Жанни Жданович, чудово виконав пісню «Вогники» Володимир Кеденко.

(«За передову науку»
за 21 квітня 1956 року).

Зараз у всіх групах другого курсу фізико-математичного факультету проходять семінарські заняття з курсу історії КПРС. Ці заняття у великій мірі сприяють розширенню і поглибленню політичної грамотності студентів.

Багато наших студентів ґрунтовно і ретельно готуються до семінарських занять і дають глибокі відповіді на запитання, поставлені викладачем. Це – Чорноухова Н., П'ятовський В., Літвін Б., Дуднік О. (група фізиків «А»), Сидоренко З., Приварников Ю. (група механіків), Гришин В. (група математиків «Б») та багато інших.

Я. БОГУСЛАВСЬКИЙ,
студент II курсу
фізико-математичного
факультету.

(«За передову науку»
за 6 грудня 1956 року).

...На практичних заняттях студенти вчать розуміти роль слова в житті, збагачують свої знання, щоб бути не рабом слова, а його володарем.

Нас, майбутніх учителів, викладачів української мови і літератури, ці заняття навчили доносити всю красу слова до наших учнів, яких ми будемо виховувати і вчити, вчити їх не сухою канцелярською мовою, а живою мовою народу.

О. ОВЧАРЕНКО,
студ. III курсу.
(«За передову науку»
за 23 листопада 1957 року).

До студентів гуртожитку №2 завітали дніпропетровські поети П. Кононенко, В. Сологуб та В. Каневський.

Вони порушили тему праці та «змісту людини». Обговорювалися питання про суть і призначення поезії.

(«За передову науку»
за 4 грудня 1957 року).

Продовжує працювати музичний лекторій при клубі держуніверситету.

Симфонічний оркестр Дніпропетровської обласної філармонії порадував слухачів змістовним концертом з творчості видатного російського композитора М. Глінки.

(«За передову науку»
за 4 грудня 1957 року).

Високої майстерності, спектаклів на студентські теми, безпосередньої участі артистів у творчих колективах студентів – ось чого вимагали виступаючи на зустрічі

з артистами О. Агафонов, В. Крячко, Л. Воробйова та ін.

Студенти розповіли про свої враження від останніх спектаклів, присвячених 40-й річниці Жовтня, – «Інтервенція» в театрі ім. Шевченка та «Грозовий год», «Гостиница Астория» в театрі ім. Горького.

Про творчі плани та запити митців до студентської аудиторії розповіли головні режисери театрів І. Кобринський та А. Белгородський.

(«За передову науку»
за 4 грудня 1957 року).

На біологічному факультеті був організований збір металобрухту.

Працювали всі дружно, особливо студенти третього курсу.

Л. ДЮКОВА,
(«За передову науку»
за 28 березня 1958 року).

...Ми повинні перейти на самообслуговування, самі повинні прибирати в кімнатах, у коридорах гуртожитку.

Якщо студент сам прибиратиме, наприклад, коридор, він уже не кине на підлогу недоуток і ревно стежитиме, щоб його працю шанували.

На самообслуговування можна перейти в новому навчальному році.

Б. ЗОРИЧ,
голова ради
гуртожитку №1.
(«За передову науку»
за 6 червня 1958 року).

Наказом ректора університету від 31 грудня 1958 року за подання значної допомоги студентам-заочникам фізико-математичного факультету

Улюблене місце для фотографування перед гуртожитком.

НА ЗНІМКУ: Майя ПОНОМАРЕНКО, Валентина ГЛУШКО, Серафима МИРОНЧЕНКО, Галина НЕЗНАЙОМА, Лариса ОМЕЛЬЧЕНКО, Таміла НІМЕЦЬ, Надія КОНОПЕНКО. Третій курс, українське відділення філологічного факультету.

Корпус фізико-математичного факультету, зруйнований під час Великої Вітчизняної війни, відбудовували студенти всього університету.

НА ЗНІМКУ: працює фізик Тамара ВАНЯШИНА.

«Як тільки ми стали студентами, старшокурсники взяли над нами шефство, – розповідає Л. Д. Бреславець (Соколова). – Майже кожного вихідного ми разом виїжджали в ліс в с. Андріївку, в плавні на р. Дніпро. Ми слухали пісні птахів, знайомилися з рослинним і тваринним світом – старші друзі вчили нас відчувати природу, цінити і оберігати все, що нас оточує».

НА ЗНІМКУ: Алла КОНДРАШОВА, Лариса СОКОЛОВА, Наталія БУЛАХОВА, Юлія ПОТАМАН та старшокурсник Юлій КОСТІН (потім він був старшим науковим співробітником Кримського державного природного заповідника). Грудень 1955 року.

ВИПУСКНИКИ – ГОРДІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ю. К. ПРИВАРНИКОВ, доктор технічних наук, начальник комплексу забезпечення міцності Державного конструкторського бюро «Південне».

І. І. МІШИШИН, кандидат фізико-математичних наук, професор, декан факультету прикладної математики Дніпропетровського університету (1992-2001 рр.).

О. Л. ЛЕВЧЕНКО, доктор технічних наук, професор, академік Академії інженерних наук, заслужений раціоналізатор УРСР, директор Дніпродзержинського хімічного заводу «Азот».

Е. М. ШЕВЯКОВА, доктор філологічних наук, доцент кафедри зарубіжної літератури Московського державно-го університету преси.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ В 1960-і рр.

ТРЕБА ІНАКШЕ... АЛЕ ЯК?

Ні, не налагоджувалась дружба на 1-му механічному...

Навіть після зборів, що були скликані завдяки зусиллям комсорга Зої Сидоренко. Це були надзвичайно бурхливі збори. Говорили всі – і по кілька разів. Дівчата схвильовано докоряли хлопцям, що вони тримаються відокремлено. А ті не менш одностайно приписували цей же «злочин» дівчатам.

А головне Ройтман. Тут думки збігалися. Він вважає себе найрозумнішим, всіх зневажає, неввічливо ставиться до дівчат. Якось він заявив, що любить випробовувати дотепність своїх співбесідників. І якщо вони «складають зброю», з ними вже нема про що говорити. «А коли я й назвав когось дурнем, – резюмував Анатолій, – то ніхто йому не заважає і мене назвати у відповідь так само».

Природно, суперечка перекинулася на питання про ввічливе ставлення до дівчини, про культуру поведінки взагалі. Ніякого рішення не приймали і... ні до чого не домовилися. Прийшовши у гуртожиток, Зою Сидоренко, ні слова не кажучи дівчатам, впала на постіль і пролежала плачучи майже до ранку.

А наступного дня все пішло по старому.

Чому ж не звернулися комсомольці до факультетського бюро? До комітету комсомолу? Тому що знали: доручать комусь підготувати питання «про стан у комсомольській групі 1 курсу механіків», приїде цей «хтось», порозмовляє з «трикутником», щось запише. На засіданні говоритимуть лише про те, що можна протоколювати, винесуть рішення, де задуватимуться і підготують до семінарів, і відвідування лекцій, і

сплата профспілкових внесків. Правда, на засіданні бюро сидітимуть активісти групи. Але як часто вони не беруть участі у житті групи, далекі вони від неї...

Зоя намагалася щось організувати. Вона була хороша комсомолка, відмінниця. Дівчина складала плани, радилася з друзями, хвилювалась, але далі культпоходів до кіно справи не пішли.

Правда, «опозицій» і двох таборів вже не було. У групі «приборкали» і Ройтмана, але згуртували студентів не спільні справи, а різні неприємності місцевого значення: хтось не склав колоквіум, не виконав вчасно завдання...

Так закінчився рік. Влітку поїхали в колгосп...

З поля поверталися пізно. Весело перегукуючись, вибігали з вузьких стежок на шлях. Тут чекали тих, хто працював на дальніх ділянках. Трави вкривалися рососою, так приємно було йти по теплій пілюкці, співати українських пісень, проводити веселий конкурс – хто раніше побачить першу зірку.

І ще було приємно, хоч трохи й незвично: всі, хто зустрічався, – і літні, і зовсім малюки, – за стародавнім звичаєм, чемно віталися.

Добре повечерявши, збиралися біля хати, сиділи на призьбі з свіжовиламаними соняшниками, і не минало вечора, щоб хто-небудь у захопленні не вигукнув: «Чи знаєте ви українську ніч?» Таких навіть штрафували – за повторення.

Потім Віталій Загубіженко виносив... чемодан, дівчата якось хитро монтували свої гребінці. Вова Тарасенко одягав кастаньети власного виробництва, а Борис Бирков брав

гітару, і починався імпровізований концерт.

А іноді приносили, зачаровані красою серпневого неба у лапатах зірках, сиділи, накинувши один піджак або хустину на стільки плечей, скільки закрис, – і мріяли. Мріяли вголос. Сперечалися. Про все.

Зранку на роботу. В місті ніколи б не піднявся так рано, а тут проспати сором.

Ну, дівчата, пройдемо рядок за дві години?

Та що! За півтори. Так домовилися?

І не було випадку, щоб група другого курсу механіків не дотримала слова. Коли хтось відставав, до нього мовчки, непомітно підходив товариш і допомагав наздогнати інших. Поруч були друзі.

Друзі... Чи хто б сказав це ще півроку тому?..

Та в університеті життя знову потекло сіро, одноманітно. У колгоспі добре знали один одного, але не могли, так би мовити, застосувати ці знання у повсякденній обстановці.

Не відразу створюється студентський колектив. Як гуртується він? Тут і колективне відвідування читальні. Тут і роздобутий «на два дні» номер журналу з новим романом, який встигає прочитати вся група, дійшовши проте одностайного висновку, що «не варто було витратити час». А імпровізовані вечірки в гуртожитку з позиченими склянками і виделками, де з будь-якого приводу виголошуються дотепи, під якими могли поставити підпис самі Ільф і Петров!

Так, все цінне створюється не одразу. І не завжди...

Коли відбулися наступні комсомольські збори, Зою Сидоренко ком-

сором не обрали. Чому? Вона хороша, але безініціативна. Значить, не задовольняє таке становище в групі комсомольців? Ні. Що ж вони пропонують? Про це повинен подбати новий, ініціативний комсорг. Коли ж він не відпрацює довіря – знову переоберуть. І так до V курсу...

– Треба щось робити колективно! – пропонує Лера Дядик. – А що? Ну пішли в кіно... А далі?

Свою групу студенти люблять, кожний по-своєму.

Чому ж нудно разом? І чому, головне, вважають, що не в комсомольській роботі треба шукати виходу? Спробуємо розібратися.

З цією метою була проведена невеличка вікторина. Всупереч звичайним правилам, питання тут підбирались не каверзні, а найбільш прості і загальновідомі.

В результаті виявилось, що з молодих радянських поетів тут називають ім'я... Твардовського, що остання новинка літератури, прочитана студентами, – «Далеко від Москви», що ніхто не чув про новий журнал «Нева», а прізвища Ойстраха і Гіллельса не справляють ніякого враження, з музичних же новинок відомо лише пісня «Мишка», яку, проте, всі визнали пошлюю і міщанською.

В театр ходити теж немає часу. Культсектори займаються тільки гуртками художньої самодіяльності. На політінформаціях вичитують з газет лише те, що стосується міжнародного становища. І це майбутні молоді спеціалісти!

Дружба «взагалі» бути не може. Вона повинна на чомусь базуватися. Спільне є: ці люди – молоді, цікаві, – комсомольці.

«Петрова теж була комсомолкою», – гірко зауважує Владислав Рябченко. Цей високий темноокий юнак – совіть групи. Він блискуче вчиться, скромний, дуже розвине-

ний, прекрасний товариш.

Розповідає історію з Петровою. Була така. Вона займалася дрібними крадіжками у гуртожитку. Вирішили виключити її з комсомолу, але просити ректора залишити в університеті. Рішення спочатку ухвалили, а потім... винесли лише догану.

Це ж компроміс – лишати в університеті людину, виключену з комсомолу. Студенти оголосили Петровій бойкот, і вона сама покинула вуз. Це сталося не тому, що комсомольці якісь «чистілі» в білих рукавичках, що не можуть простити невірного кроку, помилки. Добре розуміють вони, що їхня організація виховна, але надто вже образливо за таку «всеїдність».

І виходить, що все зводиться до боротьби за бездвійкове навчання, а не за те, щоб усі усвідомлювали необхідність його.

А хто ж у цьому винен?

Не можна канонізувати форми комсомольської роботи. Вони повинні бути різними в шахті і в установі, на заводі і в вузі. Звичні форми заходів, звітів, система комсомольських доручень у вищих учбових закладах застигли, перетворилися на «залізобетонні» схеми. Щоб слідувати їм, треба витратити багато часу, багато енергії, але тут не обов'язково вигадка, фантазія, серце.

Тому нецікаво в групі II курсу механіків Дніпропетровського університету, тому й звертаються студенти до своїх товаришів з українських вузів: давайте розпочнемо велику розмову про нові форми роботи, розповімо і про те хороше старе, що ми подекуди недостатньо цінимо, тому що звикли до нього. Адже сторінки газети найбільш підходять місце.

С. РЯБКОБИЛЕНКО.

(«Молодь України», № 6 (7981) за 9 січня 1957 року).

(Передруковано з кн. А. Ройтмана «Alma Mater», Запоріжжя, 2009 р.).

Група українських філологів, які будували під'їзні колії Новокриворізького гірничо-збагачувального комбінату, – Олександра ГОРОДНІЧЕНКО, Антоніна ШЕВЧЕНКО, Лариса ЛЕХАН, Олена ЛИЧМАН, Валентина ДОНЧЕНКО, Алла САМОПОЛЕНКО, Валентина ГОРБЕНКО, Лідія ТАРАН, Жанна КАРПЕНКО.

Наймоладша студентка фізичного відділення Валентина МІЩЕНКО. Університет закінчила з дипломом з відзнакою. З 1-го курсу грала в університетській жіночій збірній з баскетболу (разом із Л. Водовозовою, Н. Токаревою, Л. Троїцькою). Грала професійно, коректно, результативно. Дуже бентежилася, коли вболівальники у знак захоплення вигукували її прізвище.

26 березня 1958 року. Чотири подружки-третьокурсниці: Любов СЕМЕНЕЦЬ, Валентина ПОПОВА, Діна ТЕРЕХОВА і Неля БЛАЖКО. Навчалися на фізичному відділенні фізико-математичного факультету.

ВИПУСКНИКИ – ГОРДИСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В. Г. КОМАНОВ, к. т. н., заступник Генерального конструктора КБ «Південне», директор програми «Морський старт», лауреат Ленінської премії, Державної премії України, Герой України.

В. М. САЙГАК, провідний конструктор, Герой Соціалістичної Праці, лауреат Державної премії (1971 р.), Державної премії Російської Федерації в галузі науки і техніки (1993 р.).

Е. Г. ПЕТРОВ, доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри систем техніки Харківського національного університету радіоелектроніки.

В. В. ВАХНИЧЕНКО, доктор технічних наук, академік Академії космонавтики імені К. Е. Ціолковського, заслужений машинобудівник, начальник відділення ЦНДІмаш (м. Корольов).

ЗГАДУЮТЬ ВИПУСКНИКИ

«МИ ПРОЙШЛИ ФІЗТЕХ ВЕСЕЛО Й ЩАСЛИВО»

З перших років система набору студентів була організована так, щоб на фізтех потрапляли найздібніші молоді люди.

У школі я мріяв стати перекладачем з іноземних мов. Але коли я написав заяву на «англійську» («німецької» тоді не було), то в приймальній комісії мене запевнили, що шансів стати студентом у мене практично немає. Як срібний медаліст я повинен був скласти єдиний екзамен – твір з російської літератури. Мене опередили, що якщо я напишу твір на «5», це ніяк не гарантує зарахування в навчальний заклад, оскільки при конкурсі 5:1 зараховують у першу чергу тих, хто вивчав у школі англійську мову, а на «б» твір я навряд чи напишу. Розчарований почутим я за прикладом свого односельця, який за рік до цього вступив на фізат ДДУ, переорієнтувався і вирішив вступати туди ж. Однак у приймальній комісії секретар запропонувала мені пройти в сусідню кімнату і здати документи на фізико-технічний факультет: «Фізат – це для дівчат, а фізтех випускає інженерів» (яке високе звання в той час!).

Так як випадково ступив на дорогу «технаря».

В. МИКИТАСЬ.

Студентство – скільки почуттів у цьому слові для серця юного злочисля! Чим можна замінити трепет хвилювання на перших лекціях від причетності себе до чогось нового, непізаного, загадкового, до роботи в креслярських залах, лабораторіях, бібліотеках, у цехах і відділах після надто скромного «сільського» життя?!

Г. ОРЛОВ.

Студентські роки запам'яталися передусім напруженим навчанням.

В. МОЙСЄЄВ.

... Спочатку свобода порівняно із шкільним «обов'язково» і механічне конспектування лекцій призводило до деякої «демократії» сприйняття навчального матеріалу, і це проявилось на першій же сесії. Впроваджені прийом – перегляд конспекту перед наступною лекцією – відразу ліквідував недоліки: лекції почали конспектуватися ретельніше з обов'язковим розумінням того, що викладалося, перегляд попереднього матеріалу готував багатогрунтний ґрунт для сприйняття наступного.

О. ЖИВОТОВ.

...П'ять років в університеті дуже

цікавий період у житті. Не було ніяких проблем – вчився легко, без напруження. Головним, якщо не винятковим, завданням у той час для мене було навчання. Не пам'ятаю випадку, щоб я ухилився від цього принципу. Усе робив вчасно: складав екзамени, курсові проекти і все інше. Я ніколи не забував, що «найвищою владою володіє той, хто володіє владою над собою».

Усі п'ять років жив у гуртожитку №1. У 1955 р. разом із Борею Піщиним, Колею Іксановим і Валентином Кетлером вселився в одну із кімнат п'ятого поверху. Разом із ними входив у русло студентського життя. Чудова атмосфера студентського мурашника. З першого дня ми неухильно дотримувалися правила: спершу навчання, а потім – забави.

О. КУШИН.

Усі ми були – одна велика дружна студентська родина.

А. ДУДНИК.

... Ми всі були рівними між собою, і становище кожного в студентському товаристві визначалося його особистими здібностями, навчання це чи взаємовідносини в колективі, а не рішенням чи думкою якогось начальника, як це бувало часто потім. Якщо, наприклад, Сергій Кривцун і Толик Щудро були авторитетами в навчанні, у них завжди можна було з'ясувати питання, що цікавили, у першого – із суспільних, а у другого – з природничих наук, то «душею» багатьох студентських колективів були Боря Севернюк, Коля Іксанов, Толик Єрмолаєв, Женя Фадеев, Льюна Кучма і багато-багато інших.

М. КОНОНОВ.

А вчитися на фізтесі було чому і було в кого: відмінні, а часто – просто блискучі викладачі, ерудовані розумники-відмінники, контакти зі студентами-гуманітаріями (філологи, історики), чудова бібліотека, театри і концертні зали міста. Молодий факультет старався самоутвердитися, хотів бути найкращим.

... Ми, молоді, тоді потрапили у вищий навчальний заклад відразу після середньої школи, пройшли фізтех, як проспівали пісню, весело, безтурботно і щасливо. Інша річ – наші колеги старшого віку, які із шкіл, технікумів, училищ, побували на війні, сімейні, навчені життєвим досвідом, вони вважали, що потрапили в абсолютно невіданий вимір, від якого вони дуже відстали, ледве

згадуючи шкільні науки, намагалися навчатися з великим старанням, але ніколи не соромилися одержати допомогу від молодших колег. А от витримці, умінню вести себе в колективі, дисципліні, правильній оцінці ситуації, виділенню пріоритетів – цьому всьому ми вчилися в них. І треба сказати, що у підсумку вишов прекрасний сплав обцини, де можна було вирішувати будь-які питання, одержати чудову освіту і виховання.

Ю. ХОЛОД.

З особливим теплом згадую подружжя Ракчєєвих, які, крім викладання своїх курсів, учили нас розуміти класичну музику і живопис. Для мене це було вперше, дуже цікаво, це захоплення я зберіг і старався передати своїм дітям і внукам.

О. АНТОНЕНКО.

...В. Є. Давідсон дохідливо і в той же час професійно читав лекції з газової динаміки. Дуже демократично приймав екзамен. З усіх наших викладачів він єдиний дозволяв користуватися конспектами при підготовці до відповіді...

Є. ПЕРЕВЕРЗЄВ.

Серед викладачів найяскравіша особистість – Володимир Іванович Моссаковський... Казали, що професор, доктор наук, був ще й піаністом, преферансистом і фанатом футболу... Викладав найскладнішу науку – теорію пружності.

Б. СЕВЕРНЮК.

...Петро Антонович Загубіженко, викладач з теоретичної механіки, цінував винахідливість студентів щодо різноманітності методів використання шпаргалок, вважав, що його знання в цій галузі досягли досконалості, і був приємно здивований, коли йому підносили новий, досі невідомий спосіб. При цьому він протягом відповіді тонко відчував, коли студент користувався шпаргалкою.

Спочатку відповіді Ігоря Івановича Леєпи у викладача не викликали якихось асоціацій, та після додаткових запитань, на які були дані ухильні відповіді, він зрозумів, що справи нечисті. Але звинуватити Ігоря Івановича у використанні шпаргалок Петро Антонович без доказів не міг. Тому він заявив:

– Відповіли Ви на «задовільно», але якщо розкажете, як користувалися шпаргалками, ставлю «добре», згодні?

Ігор Іванович думав недовго:

– Згоден, тільки спочатку поставте.

Петро Антонович вивів «добре» у заліковці Ігоря Івановича.

– Це, звичайно, добре, що «добре», але Ви поставте і в відомість.

– Ігорє Івановичу, Ви що, мені не довіряєте?

– Я довіряю, але ж і я щось знаю з предмета.

– Так, щось Ви знаєте, – Петро Антонович зарухався – студент трапився цікавий.

Але коли Ігор Іванович показав спосіб «шпаргалювання», захопленню Петра Антоновича не було меж.

– Це ж треба! Ну молодець! Велика користь також у тому, що Ви цілий курс законспектували і розробили систему пошуку матеріалу, я вже не говорю про майстерність «сплисування»: вкладання аркушів, точка зору, шрифт – все на рівні винаходу.

А суть способу Ігоря Івановича полягала в тому, що він доробив внутрішню поверхню свого величезного галстука таким чином, щоб туди вільно могли поміститися кілька потрібних аркушів з текстами. За столом Ігор Іванович кілька разів висував край галстука на стіл, показував його внутрішній бік, і звідти читувалися потрібні текст і формули...

О. ЖИВОТОВ.

... Декан нашого факультету І. К. Косько посадив мене перед собою за стіл для підготовки до складання екзамену з теорії механізмів і машин. І коли він побачив, а це було не складно зробити, що, готуючись, користується навіть не шпаргалкою, а нахабно списує відповіді прямо з підручника, який примос-

тив у себе на колінах, він простягнув свою руку через стіл, взяв мою підручника і промовив з обуренням, але ввічливо:

– Як вам не соромно? Перед самим деканом Ви відважилися на таке?! Це негідно Вас як майбутнього інженера. Ідіть підготуйтеся як слід і тоді приходьте!

Мені, безумовно, було соромно від таких слів, хоч крізь землю провалився.

Коли я прийшов у призначений час, Ігор Костянтинович відразу ж різко спитав:

– Ви готові відповідати на будь-яке запитання?

– Не знаю, – готувався... – не зовсім впевнено відповів я.

– Підготуйтеся добре, тоді й приходьте, – сказав він, не призначивши мені час для зустрічі.

Довелося вже по-справжньому взятися за студіювання предмета. Під час третього побачення Ігор Костянтинович спитав більш лагідним тоном, дивлячись мені прямо в вічі:

– Ви опрацювали всі питання?

– Так, – була моя відповідь.

– Давайте Вашу заліковку!

І він без будь-яких запитань та зайвих слів поставив мені позитивну оцінку...

В. ПАЛІЙ.

...Слава Скаун складав викладачеві Осиповій О. М. кілька аркушів креслень. Ольга Михайлівна оцінила роботу позитивно, але додала: «Дуже блідо. Обведіть». Слава засмутився – передбачався великий обсяг роботи. Хтось порадив йому замінити в аудиторії лампи на потужніші, що й було зроблено. Наступного дня знову приніс креслення. Осипова спитала: «Яке зауваження було у Вас минулого разу?»

Анатолій БОРОВИКОВ і В'ячеслав ЧУМАКОВ.

ВИПУСКНИКИ – ГОРДИСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

С. К. КРАСНОЧУБ, доктор технічних наук, провідний фахівець авіаційного заводу (м. Куйбишев).

В. В. БАТІЙ, доктор технічних наук, м. Тушино Московської області.

О. М. КУКУШКІН, д. т. н., професор, науковий керівник НДЛ «Мікрохвильоватехніка для металургії» НМАУ (м. Дніпропетровськ), заслужений діяч науки і техніки України.

Л. В. НОВІКОВА, доктор технічних наук, професор, член-кор. Академії гірничих наук, завідувач кафедри вищої математики НГУ, м. Дніпропетровськ.

ЗГАДУЮТЬ ВИПУСКНИКИ

«МИ ПРОЙШЛИ ФІЗТЕХ ВЕСЕЛО Й ЩАСЛИВО»

– Блідо було. Треба було обвести.
– Ну ось, бачите. Тепер інша справа, – сказала Ольга Михайлівна і прийняла аркуші.

В. ПЕНЯ.

...Заняття з тактичної підготовки проводить полковник Леверов. Він призначає командиром роти студента Севернюка і перераховує вогневі засоби, придані роті. Задана вихідна ситуація: на розташування роти наступають танки противника.

– Танки на відстані 500 метрів. Ваші дії? – запитує Леверов.

Боря мовчить.

– Танки на відстані 300 метрів.

Боря мовчить.

– Танки на відстані 50 метрів.

Несподівано для всіх Боря кричить нестямним голосом:

– Комунисти з гранатами, вперед!

Група лежить, Леверов – теж...

Ю. ЯКУШЕВ.

...З почуттям великої вдячності долі я згадую студентські роки, коли з наполегливістю і напруженням усіх сил довелося наздоганяти медалістів і одночасно брати активну участь у громадському житті студентства.

У складі ради гуртожитку довелося організувати і ленінську кімнату, де можна було почитати практично будь-який журнал або свіжу газету, взяти участь у шахових та інших турнірах, і радіожурнал «з мікрофоном по гуртожитку», і вечори танців, і зустрічі з цікавими людьми – усе на тлі неймовірних труднощів осягання науки, складної програми навчання...

В. ГОРШКОВ.

...Духовий оркестр був створений

на фізтесі на першому курсі. Спочатку ентузіастів було багато, потім деякі пробували втекти. Кожного такого кандидата декан Косько І. К. особисто запрошував до себе «на килим». При цьому ставив усього три риторичні запитання: «Стипендію одержуєш?», «Гуртожиток маєш?», «У духовому оркестрі грати-меш?». Додаткових запитань не виникало, і всі старанно займалися в оркестрі. Така процедура була проведена і зі мною...

О. ШЕЛЯКОВ.

Грошей студенту завжди не вистачає. Тому Саша Несмашний зібрав групу із сильних хлопців Погорелова, Черних, Петровського, і стали ми епізодично підробляти на товарній станції: розвантажували цеглу з баржі на берег, колоди з пультманів, вугілля з наступним транспортуванням по ресторанах...

В. ПЕТРОВСЬКИЙ.

Щиро вдячний своїм однокурсникам Віталію Догужиеву, Івану Токарю, Льоші Христинкову, Богдану Зоричу, Колі Іксанову, Толі Осипову, Володі Золотарьову, Ігорю Вдовиченку і багатьом-багатьом іншим, які допомогли мені, сільському хлопцеві, сформувати власну життєву позицію в умовах великого міста...

Г. ОРЛОВ.

...Весь вільний час ми проводили разом: і дозволяв, й робили завдання. Навіть німецьку мову вчили разом.

А. ДУДНИК.

...Частенько вечера в Ідальні гірничого інституту складалася з самої манної каші за 9 копійок,

склянки чаю за 2 копійки та безплатного хліба. Недостачу харчів поповнювали харчами духовними, жартами та розиграшами. Відвідували кінотеатри («Батьківщина», «Перемога», «Жовтень»), театри імені Горького та імені Шевченка, філармонію (якось навіть записалися на загальноосвітній курс класичної музики!). Милувалися й пишалися пам'ятниками Шевченку, Пушкіну, Каруні – командирів 152-ої стрілецької дивізії, яка в 1943 році звільнювала Дніпропетровськ від фашистів. Не могли без хвилювання пройти повз барельєф на честь героїв-підпільників Великої Вітчизняної війни, які на чолі з М. Савченком боролися з фашистами і віддали своє молоде життя за нас.

У цей час відбувалося дуже багато спортивних змагань різного рівня: від всесоюзних до першості міста і навчальних закладів. Ми не знали, куди бігти вболівати в першу чергу. Настільки все було цікавим: волейбол, баскетбол, боротьба, штанга, легка атлетика, фехтування, веслування, городки, шахи і, звичайно ж, футбол.

В. ЛУЦЕНКО.

...Усі захоплювалися танцями по суботах і неділях, які влаштували в гуртожитку. Танцювали під неперевершену естрадну музику. Звучали пісні в виконанні Г. Виноградова, Л. Утьосова, Клавдії Шульженко, В. Грошина, М. Бернеса, Р. Сікори, З. Рождественської, Лоліти Торрес. Ми захоувалися й були щасливими. Володя Забора облаштував радіовузол, і ми передавали концерти на замовлення. Гена Орлов під акомпанемент Віталія Михненка співав кращі радянські ліричні пісні:

*Я вступив дівушку –
полумсяцем бровь,*

*На щечке родинка,
а в очах – любовь.*

Цією дівчиною була Лариса Панкова.

Коли в танці під звуки танго «Мені безмежно жаль» я торкався її руки і талії, у мене завмирало серце. Мені досі сняться схожі на неї дівчата.

Б. ЗОРИЧ.

...Неможливо забути періоди підготовки й участі у двох конкурсах самодіяльності між факультетами, а потім і в міських міжвузівських, які проводилися в «Потьомкінському» Палаці студентів. Я грав на домрі. Готував віртуозні п'єси: «Мелодію» Чайковського, «Гумореску» і «Слов'янський танець» Дворжака, «Угорський танець» Брамса.

Вечорами в фойє гуртожитку брав домру, підходили хлопці й дівчата – Самодін та інші з гітарами і влаштували імпровізований концерт. Навколо нас збиралися шанувальники музики, грали до півночі. Це допомогло мені стати лауреатом двох обласних фестивалів художньої самодіяльності. Треба сказати, що університет саяв від талантів, і фізтех займав провідне місце: вокальний квартет з участю Мисика, Кривцуна, Михненка, танцювальний колектив, ансамбль народних інструментів, джаз-оркестр, піаністи – Шевченко, Бєліков та ін.

Пізніше у Воткінську кращі таланти фізтеху проявили себе не тільки в науці і виробництві, а й у самодіяльності заводу й міста: гримів чоловічий хор і оркестр народних інструментів на конкурсах, присвячених дню народження П. І. Чайковського.

В. ПЕТРОВСЬКИЙ.

...На засідання комісії по розподілу Боря Севернюк одягнув но-

вий костюм, білосніжну сорочку з метеликом... Увійшовши в аудиторію, куди його запросили одним із останніх, Боря зробив задумливе й одухотворене обличчя.

– Товаришу Севернюк, куди б Ви хотіли отримали направлення на роботу?

– Ви знаєте, я людина високої музичної культури і не уявляю своє подальше життя без того, щоб хоча б двічі на тиждень не відвідати філармонію, тому я хотів би потрапити в який-небудь культурний центр.

– А як Ви дивитеся на те, щоб поїхати на батьківщину великого російського композитора Петра Ілліча Чайковського? Там чудова філармонія.

Це уклінився в розмову представник промисловості із Красноярська.

– Звичайно, з великим задоволенням, – відповів Боря і підписав призначення, думаючи, що це напевно буде якщо не Москва, то вже точно Ленінград.

Боря на лекції не ходив і не знав, що батьківщина П. І. Чайковського – м. Воткінськ, Удмуртія.

В. ЛОБАНОВ.

*Как быстро молодость
промчалась,
Как разбросала нас судьба,
Как долго-долго нам казалось,
Что жизнь навеки нам дана!
Нас еще много, но уже не триста,
Пока что медленно уходим
в мир иной,*

*По-прежнему покой нам
только снится,
Мы все находимся на вахте
трудовай...*

Р. КИРИЧЕНКО (ПАРАСОЧКА).

*Підготовлено до друку
за кн. «Фізтех-60. Люди і долі»
(Дніпропетровськ, Видавництво
Дніпропетровського університету,*

Андрій ВАСИЛЕНКО, Владислав МЕЛАСЕНКО, Олександр МАХНО.

Борис БАКУН, Володимир ГУРТУНОВ, Віктор ПАЦАН, Іван КАЗИМИР, Богдан ЗОРИЧ, Юрій ТИТОВ, Ігор ГРАФСЬКИЙ.

ВИПУСКНИКИ – ГОРДІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В. В. РОССІХІН, доктор фізико-математичних наук, професор, академік Української технологічної академії та Нью-Йоркської академії наук.

А. Б. РОЙТМАН, доктор технічних наук, професор, зав. кафедри економіки і менеджменту Класичного прикладного університету в Запоріжжі.

С. Ф. ШИШКАНОВА, доктор технічних наук, доцент, зав. кафедри математичного аналізу Запорізького державного університету.

Б. П. БИРКОВ, доктор технічних наук, професор, НДІ в Московській області.

ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ГАЗЕТИ «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

– **Випускники 1960-го року як фахівці досягли помітних успіхів. Як це можна пояснити?**

Колишній доцент кафедри прикладної математики Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту Л. В. БІЛІК:

– У 1955 році на всі факультети університету конкурс становив 7-8, а то й більше осіб на місце. Прохідний бал був досить високий. Якщо мені не зраджує пам'ять, на фізмат – 24 із 30.

Вступних іспитів було шість – російська мова і література (твір), математика письмова й усна, фізика, хімія, іноземна мова. Тому боротьба за місце була серйозна і вступили ті, що прийшли вчитися, і вчилися добре. Більшість на нашому курсі до цього одержала підго-

товку в сільських середніх школах.

На третьому курсі нас розподіляли по кафедрах. Тоді була створена кафедра обчислювальної математики і завідував нею В. М. Чернишенко. Незважаючи на те, що офіційно нашу спеціальність (спеціалізацію) дозволили тільки в кінці 1959 року, всі з інтересом вивчали нетрадиційні на той час науки.

– **Що саме з навчання в університеті Вам запам'яталося найбільше?**

Випускниця біологічного факультету Л. Д. БРЕСЛАВЕЦЬ (СОКОЛОВА):

– Улітку у нас була надзвичайно цікава практика.

Коли ще всі студенти навчалися, біофак уже складав сесію і від'їжджав на біостанцію в с. Андріївку Новомосковського району. Біостанція тоді розташовувалася в простій селянській хаті (зараз це сучасне приміщення з лабораторіями, обладнаними всім необхідним для роботи).

Після другого курсу ми в Криму (Гурзуфі) вивчали флору й фауну і відпочивали, щодня із задоволенням випивали по склянці кумису.

Геоботаніки на практиці на Старобердянській дачі щоранку бігали до джерела молодості (сірководневого), де пили воду, обмивалися, щоб завжди залишатися молодими.

Фізіологи людини і тварин проходили практику в Ленінграді, в Інституті фізіології ім. І. П. Павлова, ознайомилися з енцефалографом, вживляли електроди в мозок котів, вивчали дію різних відділів мозку на органи.

І В РЕЗУЛЬТАТІ – ДИПЛОМ ІЗ ВІДЗНАКОЮ

Математику я любила дуже, а от фізику не любила, тому що не вміла розв'язувати задачі – нас цьому не вчили (учителька була молода, тільки закінчила педінститут).

Жила я тоді в Керчі, і з нашої школи один випускник вступив на фізтех у Дніпропетровську. На літніх канікулах він розказав мені багато цікавого про навчання в університеті. І я вирішила вступати на цей же факультет. Але медалі не було, і, як у дівчини, документи в мене не прийняли.

Довелося вступати на фізмат, на фізичне відділення. Екзамені складала успішно: одер-

жала п'ять п'ятірок, а з фізики – четвірку (не розв'язала задачу).

Не скажу, що було легко навчатися на першому курсі: все по-новому, незвично, навіть складно. Особливо матаналіз. Але читала нам лекції Єва Мойсейвна Кільберг, прекрасний професор, красива і стильна жінка. Вона була для мене зразком у всьому. Я її наслідувала багато в чому, коли викладала елементи вищої математики в технікумі.

Фізику нам читав Микола Васильович Мохов, теж професіональний викладач, він ніколи не підвищував голос, навіть, коли в ау-

диторії з'являвся гамір, він казав: «Викликає міліцію?», і це на нас впливало.

Диференціальні рівняння викладав Карпо Максимович Слєпенчук. Коли ми трішки втомлювалися, він говорив: «Робимо паузу, слухайте пару анекдотів». Це розслабляло нас, і ми готові були й далі слухати не дуже цікавий курс.

Було страшно складати першу сесію. Особливо після п'ятихвилинки, які проводив перед лекціями чудовий наш декан Павло Христович Деркач. Він повторював: «Перша сесія – кривава сесія!». Але нічого, витрима-

ла. А потім пішло-поїхало: сесію складала на «відмінно», одержувала підвищену стипендію, у результаті – диплом із відзнакою.

Пригадується такий випадок. Складали ми екзамен з політекономії. Цей предмет я любила, підготувалася добре. Прочитала все, тільки «Великий почин» В. І. Леніна не встигла. «Основні питання знаю, – розміркувала я. – А там загальні фрази викладу». Але викладач, звичайно ж, здогадався: «Як не прочитати працю Леніна? Це ж музика, симфонія!» Ставлю вам «2». А в заліковку поставив «4».

О. ТОЛЧИНСЬКА (ЦЕЛУЙКО), випускниця фізико-математичного факультету.

«ОСВІТЯНИ ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ УКРАЇНІ»

ТАКЕ ПЕРЕКОНАННЯ ВИЗРИЛО В НАДІЇ АНДРІЙВНИ КОНОПЕНКО ЗА РОКИ САМОВІДДАНОЇ ПРАЦІ НА НИВІ ОСВІТИ

Н. А. Конопенко закінчила університет (філологічний факультет, українське відділення) з відзнакою піввіку тому. Одержала направлення в середню школу №3 м. Новомосковська, учитель української мови та літератури. І буквально поринула в роботу з дітьми, кращої долі й не шукала. Її

«коником» стала позакласна робота – саме те, чого інші просто жахаються, і зіграло свою роль при переведенні її до СШ №1, саме на посаду заступника директора – організатором позакласної роботи з учнями. Згодом вона ж і стала тут директором, одержала поле для реалізації своїх ідей у

вихованні юного покоління.

Успіхи педколективу були помічені під час однієї з фронтальних перевірок. Як наслідок – молодій директрисі запропонували роботу в апараті обласного відділу народної освіти – інспектором з виховної роботи, а далі – інспектором шкіл.

Надія згадує:

– Ми дуже добре співпрацювали з тодішнім завідувачем відділу, він завжди розумів тих, хто прагне щось зробити. Бувало, повертаюся з відпустки, а він мало не обіймами зустрічає, каже: «Я такий радий, що ви з відпустки повертаєтесь, от тепер на душі в мене буде спокійно».

За роки роботи на ниві освіти Надія Андріївну не раз відзначали нагородами: званням «Учитель вищої категорії», «Відмінник освіти», Почесними грамотами, особливо вона цінує Почесну грамоту Верховної Ради.

Впевнена: працювати в школі і для школи – це значить передовсім дбати про душу дитини, а значить – і про благо всього народу, про розвиток України, про її демократичне майбуття.

Л. КРИЖАНЬ.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ В 1960-і рр.

Найкращим відпочинком був, звичайно ж, турпохід. НА ЗНІМКУ листопад 1959 року. Університетські туристи на вершині Святої гори (поблизу Кара-Даг, Крим): хіміки Доліна ЛЮБЧЕНКО, Людмила ГЛОТОВА, Неля МАЛЄЄВА, фізтехівці Анатолій ТОДОЩЕНКО, Валерій КАЛЬНОЙ, Юрій ЯКУШЕВ, Едуард ПЕТРОВ та філолог Тамілла ЛАВРОВА.

Студенти Дніпропетровського державного університету на екскурсії в Києві. Лютий 1956 року.

На цілині студенти Дніпропетровського державного університету були двічі: 1956 і 1958 рр. Хто їздив двічі, одержав медаль «За освоєння цілинних земель». Медалі одержали Леонід Кучма, Віталій Чорнобривець, Микола Жиденко, Володимир Керимов, Леонід Іщенко, Володимир Якимчук, Віктор Хазов, Юрій Титов, Валерій Круговерцев, Станіслав Погорій, Людмила Крисань і багато інших з різних факультетів.

* * *

Участь у збиранні врожаю на цілині залишила в нашому житті помітний слід. Багатьом молодим людям це допомогло в загартованні характеру і сили волі.

Безкрайні степи, низькоросла пшениця, ковилі, проживання у солдатських палатках, робота на комбайнах, копнувачах, на тракторах, сушіння і перелопачування величезних буртів пшениці і, незважаючи на втому, вечорами біля вогнища - пісні, жарти і навіть любовні романи.

В. ПЕТРОВСЬКИЙ.

ПІСНЯ ЦІЛИНИ

ОПОВІДАННЯ

Поїзд прямував на схід. Уперше в житті ми їхали так далеко. Через півкрані! Такої великої, безкрайньої, аж дух забивало з гордошів: ця країна покликана нас, студентів, на поміч. А ми знали, що роботи не боїмося, зате скільки цікавого й незвіданого нас чекає!

З особливою старанністю виводили у своїх теплушках пісень, а надто – українських. Бо, може, саме тоді ми й відчували гордість за нашу Україну: мовляв, ось як ми! Пісні підхоплювали ті, хто їх ніколи не співав, хто взагалі по-українськи не говорив. (Адже так було: приїхав у місто – забувай свою мову, а то ще подумують, що ти селянин неграмотний, а цивілізовані люди говорять по-російськи).

Як дивувались ми рівнинному безмежжю, що відкрилось за Уралом. Якими мальовничими були гаї – острівки білих берізок! Уже по приїзді дізнались, що їх називають колки. Так колко чи колік? – допитувались ми, аяке, філологи!

Троє нас, дівчат із філфаку, потрапили в одну бригаду, а то все – хлопці-фізтехівці та з ними ще дві дівчини. Хлопці нап'яли великий намет біля вагончиків, де розміщувались «старожили», дівчатам знайшлися місця в вагончиках. Та скоро звільняли місце під тік і вагончики перевезли тракторами метрів за сто далі. Там і кухню з довгим столом влаштували – під відкритим небом. Двоє дівчат почали допомагати кухарці Клаві. І одна з них – моя подруга Тома (до речі, вона ніколи за тим не жалкувала, бо з готовністю бралася за все!).

Підготувати тік – то не така вже й проста справа. Дивлюсь на стару фотографію: всі з лопатами і мітлами. Розчищали майданчик, зрібали, мели, трамбували його – доти, поки він не став схожим на долівку в хаті.

На току з'явився бригадир – чорний, як жук, осетин Степан, з лицем таким зарослим, що годі було визначити його вік.

– Кто хочет работать на машине грузчиком? От комбайнов зерно возить?

Чомусь охочі не поспішали про себе заявити. А ми з Аллою Андрієюш не відмовилися. І потрапили в екіпаж армійської машини, де водієм був солдат надстрокової служби на ім'я Василь. Трохи вайлуватий і мовчазний. Зате Аллу такою не назвеш. Весела, жартівлива, білозуба (казала, що за походженням гречанка) силпала запитаннями:

– А как фамилия? А откуда вы? Из Свердловска А как ваша улица называется? Как-как? Невьянская? Непривычно что-то. А давайте мы будем называть вас дядя Вася! Солидно!

І правда, двадцятисемирічний Василь, як наші вісімнадцять, здавався нам уже не молодим. Ніколи не зачіпав бодой словом. Спитаеш про щось – відповідь аж ніяк не відводять погляд від дороги. Нам було з ним безпечно і затишно. Дядя Вася навіть під час якоїсь перерви повів нас, щоб показати нам колко зблизька. А нічого цікавого не виявилось! Він товстим шаром завалений сушняком, пророслим високою травою, з нього не віяло прохолодою, замість неї стояв там задушливий запах прілості.

Отже, жнива розпочалися. На току вже росли перші купи пшениці, і коло них з дерев'яними лопатами, схожими на весла, поралися хлопці з фізтеху. Через день два прибула решта комбайнів. Ще вчора не було цих новеньких красенів за током, а вранці – ось вони! По краю току я підійшла до них ближче. Від одного до іншого там походжали з інструментами в руках люди, бадьоро перегукувалися.

Мою увагу привернув високий, стрункий хлопець, якого я тут ще не бачила. Долодну статуру його облягав новенький чорний комбінезон, що сидів на ньому, як улитий! Хлопець був простоволосий, хвилясте світло-русаве волосся ворухив вітерець. Мені здалося,

що я знаю, які в нього очі, вони обов'язково мають бути сіро-голубими з глибокими, а ніс – з легким горбиком.

Він глянув у мій бік – і наче щось вигукнув, а я не розчула та мерщій повернула назад, до машини. Цілий день я була весела і говірка, аж Алла здивувалася. І був день, коли ми з ним зустрілись ближче. Усе було, як і думалося: і колір очей, і надзвичайна їх уважність, та й ніс такий! Та втримати погляд на ньому я не могла.

Зате обережно дізналася, хто він. Томка вивідала, що він із групи білорусів, ім'я – Володя, прізвище – Юрченко. На цілині – з весни, коли сюди одержали направлення випускники училища механізації сільського господарства, з Білорусії. Серед них – трійко дівчат, дві працювали трактористками. У нашому вагончику жила Іра, з якою ми майже не бачилися: то вона в полі, то відсипається, а ми з Томою ходимо навшипінки повз її полицю, щільно запнуту простирадлом.

Так і Володя, ждеш-виглядаєш, а його все не видно. А вже де промайне його струнка постать, то одна її поява викликає відчуття безпричинної радості, тоді я весь день наче у веселці купаюся. Ніколи не наближалась до його вагончика, хоч он він, навпроти наших дверей. А він не відпочиває разом з іншими у нашому «дворіку». Тільки раз з'явився – і ми поглядами зустрілися, та на цей раз він швидко відвів очі, чомусь надто швидко... Було, що руку подав, допоміг підвестися з землі. І тільки стали одне проти одного – тут товариш його, Віктор Романенко, безцеремонно переїняв увагу на себе, повів його кудись.

Якось у мене була нічна зміна, і я працювала сама, Аллу тимчасово «перекинули» на іншу машину. Снували ми з дядею Васею човником: у поле – на тік. Згребу широченною лопатою зерно з машини, у кабінку – і знову в поле.

Об'їжджаючи комбайн за комбайном. Комбайнери давали сигнал про наповнення бункера – і ми прямували туди, дядя Вася підводив машину під рукав. Зерно текло важким, золотавим при світлі ліхтаря, струмком, я тільки встигала рівномірно розподіляти його по кузову машини, щоб бодай і жменька не просипалася за борт.

Замігав вогнями ближчий до нас комбайн, а коли під'їхали, то з трактора, що його тягнув, висунувся Вітя Романенко:

– Еще рано! А садись с нами круг проедешь! Да не бойся!

– А чо го б це я боялась! – та й сіла в кабіну трактора.

Хто там на містку комбайна, – не було видно, заважали вогні доволі. Віктор закримітив мій порух – у задне віконце глянути.

– Хочешь знать, кто там? А пойді посмотри! – і зупинив трактора. – Принимай гостя! – крикнув тому, хто височів угорі, як на капітанському містку.

Я підбігла до вузьких сходів, почала підійматися, а коли підняла голову, то поперед себе побачила його, Володю. Він чекав. І так лагідно посміхався, що в мене ледь коліна не підкосилися. Стояли ми на крихтлому містку і мовчки дивилися одне одному в вічі, нарешті, дивилися. З його розширених зіниць випромінювалося тихе сяйво:

– Какие у тебя глаза! – промовив тремтливим голосом. – Удивительные!

– Нет, это твои удивительные, – выдавила з себе. – Они сияют...

Дурна я була! Яка дурна! Я злякалась того сяйва – і під тиском незбагненого страху відвела очі, відступила до бункера, почала переступати руками ще тепле зерно, воно шурхотіло крізь пальці...

– Тепле. Можно погреться, – промовила по-українськи. – А то я щось замерзла...

– Замірзла? – засміявся він. І допоміг забратися в бункер. Пшениця справді трохи зігріла, але я почувалася безглуздо, як квочка на гнізді. Володя трохи постояв поруч, поговорили про білоруську мову. Виявилось, що народився він місяця кастричника (жовтня). А

красуня у них «пригажунья»... Але Віктор крикнув знизу:

– Давай! Кончай разговоры!

І Володя відійшов до стерна. Усе навколо загуркотіло, зарухалось, на плечі мені посипався золотий струмок...

Скоро Віктор знову зупинився і покликав мене у кабінку трактора, щось усе питав, а я не чула, відповідала невлад, аж він трохи розсердився, мовчки випустив мене коло машини, де стояв, очікуючи, дядя Вася. Я відразу ж полізла в кузов – і машина на ходу «притерлась» до комбайна...

Час ішов, а ми майже не зустрічалися. Якось бригадир організував поїздку в кіно до сусідньої бригади. Бачу – і він заскочив у машину. Їхали стоячи. Так хотілося, щоб він мене підтримував, а до нього приліпла чужа дівчина, залишивши місце під кабіною. Вона вже була в машині, коли за нами заїхали. І коли вона сама вхопила його за руки, я відсунулася якнайдалі. А ще – на центральну садибу їздили, перемовилися всього кількома словами. Назад же він із нами не повертався.

Ото ж то й воно, що нічого ж і не було! Чом же тоді серце боліло, коли ми від'їжджали?

Прощання затаїлось, бригада вишкувалась перед машинами. І він був, підпірав плечем вагончик, очі на мене не підіймав навіть. І я першою залізла в кузов машини.

По поверненні, уже з гуртожитку, я написала листа (так хотілося – Володі, а відправила Віктору, причину придумала: мовляв, цікавлюсь фотографіями, привіт Володі передала). А відповідь прийшла саме від Володі. Той лист розкрив мені душу.

Приємно вразила старанність почерку і грамотності. Та головне, виявляється, я не готова була сприйняти, моє зболіле серце не могло «повірити» в щастя. Ні слова оживають і досі: «У тебе почалися заняття, зустріч з друзями... І ти забудеш человека, вернее, тракториста, который любил, любил и будет вечно любить лишь одну тебя...»

Не могла повірити, не могла... І, боячись омани якої, розіграшу, – що я на все те відповіла? Якимись вичитаними сентенціями, чужими словами. Мовляв, усе минає, все забувається... І ти забудеш...

Так, усе минає. Але ж тоді нічого не минуло! Що мені підказало так вчинити? Багато разів я поверталася думкою до того його і свого листа... Мабуть, хотіла переконатися, одержати якесь підтвердження... Я хотіла, щоб він знову про те написав! Щоб я могла відкритися, мені потрібна була абсолютна певність! Я сподівалася – він це відчує і зрозуміє.

Ні, він більше не відгукнувся. Не зрозумів...

Вовочко, де ти? Прости мене, я й сама каралась надто довго. І все життя звучить у мені та недоспіва на пісня, пісня цілини, пісня першого кохання.

Л. ПУРИК.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ В 1960-і рр.

24 жовтня 1959 року. Антоніна СОРОКІНА (математик) і Станіслав ГІНКУЛ (фізтех). Студентське весілля. Дружка – Ніна ГОЛОБОРОДЬКО.

Цікава статистика про випускників 1960 року: 14 юнаків фізтеху одружилися на дівчатах свого курсу, п'ятеро юнаків і дівчат фізтеху одружилися з фізтехівцями інших випусків, молодята з різних факультетів університету створили 22 сім'ї, 34 сім'ї створено з випускниками університету інших років.

Фотознімки зроблені студентами 1960-х років та з випускних альбомів.

Редакція газети вдячна всім, хто надав інформацію і фотознімки про випускників 1960-го. Матеріали, що не ввійшли у цей випуск, будуть розміщені в наступних номерах газети.

ТВОРЧИСТЬ НАШИХ ВИПУСКНИКІВ

Твої глаза

Глаза твои глубокие...

В них можно утонуть, -

Хоть плаваю далеко я, -

На них боюсь взглянуть.

Ты смотришь

в даль безмерную,

По мне лишь чуть скользят:

Не знаешь ведь, наверное,

Что я боюсь тебя.

Боюсь тебя обидеть

И лишний раз взглянуть.

Боюсь два дня не видеть,

Боюсь тебя всплунуть.

Боюсь я, как весною,

Как встречу я тебя,

Ты скажешь, что не стоит

Обманывать тебя.

Что будешь ты счастливою –

Но только не со мной.

Походкой торопливою

Направишься домой.

Ты смотришь

в даль безмерную,

По мне лишь чуть скользят:

Не знаешь ведь, наверное,

Что я люблю тебя.

С. ПАНЧУК,

випускник

фізико-технічного

факультету.

Однокурсницям, подругам моєї юності

* * *

Плаче осінь

сльозами калини,

Павутиння печаллю снує...

Та чому ж то,

чому так неспинно

Йде розлука у серце моє?

Кличу й кличу літа звідтіля?

Юні дні віддзвеніли напевно,

Відсурмили легким

журавлем...

Та чому ж то,

чому гірко й щемно

Плаче осінь

холодним дощем?

Багрянці краса, тихо никне,

Заспокоїливо дише земля...

Та чому ж то,

чому німим криком

Відлітають роки,

відпливають,

Тануть в небі

осіннім ключем...

Та чого ж то,

чого не вертають?

Бо зима вже стоїть

за плечем...

Плаче осінь сльозами

калини..

Павутиння печаллю снує...

Т. КОТЛЯР-ФУРМАНОВА,

випускниця

філологічного факультету.

ФІЗИКО-ТЕХНІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Намагаємося поєднати традиції підготовки фахівців для ракетно-космічної техніки з новими умовами та можливостями розвитку.

Широко впроваджуємо в навчальний процес новітні інформаційні технології, використовуємо зразки ракетно-космічної техніки, розроблені в Державному конструкторському бюро «Південне» та виготовлені Виробничим об'єднанням «Південний машинобудівний завод». Випускаючі кафедри створили філії на базових підприємствах з метою залучення до навчального процесу провідних фахівців галузі.

Відкрили нові спеціальності, які дозволяють випускникам працювати не тільки на підприємствах ракетно-космічної галузі: «Робототехнічні системи та комплекси», «Металорізальні верстати та системи», «Прикладне матеріалознавство», «Прилади та системи неруйнівного контролю», «Нетрадиційні джерела енергії», «Апаратура радіозв'язку, телебачення і радіомовлення», «Радіоелектронні пристрої, системи та комплекси».

В останні роки активно займаємося міжнародним співробітництвом. Провідні викла-

дачі співпрацюють з університетами США, Німеччини, Бельгії, Великобританії, Туреччини, Китаю, Бразилії, Казахстану. Співробітництво здійснюється за багатьма напрямками: підготовка іноземних студентів, стажування викладачів за кордоном, підготовка до видання спільних підручників, виконання спільних наукових проектів.

Економічна ситуація в країні не дозволяє вкладати кошти в організацію та розвиток навчальних і наукових лабораторій. Але на факультеті знаходять можливість для розвитку за рахунок участі в міжнародних проектах. Протягом 2009-2010 рр. у рамках виконання проекту ТЕМПУС на факультеті створюються три нові навчальні лабораторії: систем автоматизованого проектування, космічного зв'язку та проектування мікросупутників. Плануємо створити музей ракетно-космічної техніки, у якому представимо зразки техніки, розробленої в ДКБ «Південне» та виготовленої на ВО «Південний машинобудівний завод».

О. ПЕТРЕНКО,
декан фізико-технічного факультету, професор.

НА ЗНІМКУ: Президент України (1994-2005 рр.), президент Фонду підтримки обдарованої молоді «Україна», наш випускник Л. Д. КУЧМА та стипендіати Фонду «Україна» 2009 року Марія ДЯЧЕНКО, Ольга ЗУБ, Євгенія СІВОЛАП (гр. ТМ-07-1), Павло КРАШОЦОК, Віталій МУКОМЕЛ (гр. ТД-08-1м), Максим СИДОРЕНКО (гр. ТУ-08-1м) та Богдан ШАПОВАЛ (гр. ТВ-07-1).

МЕХАНІКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Щонайперше дбасмо про рівень підготовки студентів.

Майже кожного року наші студенти займають призові місця на олімпіадах і конкурсах. Так, у цьому році П. Книш та О. Земліч посіли перше і друге місця відповідно на Всеукраїнській олімпіаді з механіки, а Д. Кузьменко та О. Коваленко – друге і третє місця відповідно на олімпіаді з математики. 2006 року Д. Скороходов отримав золоту медаль на міжнародній олімпіаді в м. Тегеран, а О. Коваленко торік був третім на олімпіаді в Будапешті.

Ми пишаємося тим, що вихованцями нашого факультету є відомі особистості: ректор Донецького національного університету, академік НАНУ, Герой України В. П. Шевченко, ректор Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, академік Академії наук вищої школи України М. В. Поляков, заступник директора Інституту кібернетики імені В. М. Глушкова, академік НАНУ Ю. Г. Кривонос, директор Інституту технічної механіки НАНУ, член-кореспондент НАНУ О. В. Пилипенко, заступник директора Інституту технічної механіки НАНУ, член-кореспондент НАНУ В. І. Тимошенко, член-кореспондент Казахської академії наук О. А. Жексенбаєв та ін., які обіймають керівні посади в СНД.

В. СЯСЄВ,
декан механіко-математичного факультету.

ФАКУЛЬТЕТ УКРАЇНСЬКОЇ Й ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА МИСТЕЦТВОЗНАВСТВА

Студенти факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства вивчають понад 15 мов (українську, англійську, німецьку, французьку, китайську, японську, російську, японську, слов'янські мови, латину та інші).

Цього року на Всеукраїнській олімпіаді з англійської мови магістр М. Кононенко посіла 3 місце, М. Ірчишина отримала грамоту «Краща в секції мовлення», К. Жилианська на засіданні секції VII Всеукраїнської студент-

ської науково-практичної конференції отримала грамоту за кращу доповідь. На Міжнародному фестивалі франкомовних театрів студентка IV курсу Н. Давиденко отримала грамоту «Краща французька мова», а Н. Загоронко – грамоту «За кращу жіночу роль».

До підрозділів факультету віднедавна входить кафедра образотворчого мистецтва та дизайну. У конкурсі, який проводить Київський національний університет технологій та дизайну, І. Котко посіла II місце

в номінації Batik ТЕКСТИЛЬ, а на VII Міжнародному фестивалі дизайну «Корова» О. Загребельна отримала диплом за оригінальне шрифтове вирішення ілюстрацій до книги «Білі по чорному» А. Міллера.

За ініціативою студентів організовано студію сучасного танцю «Sweets» та шоу-балет «Dance sensation». На факультеті діє клуб обдарованої молоді «Крокус», дебатний клуб, наукове товариство «Філолог», Обласний центр історії підтримки та розвитку української мови, студентський

театральний гурток «Відлуння».

Заходи, які готують студенти нашого факультету, одразу ж щільно вписуються в історію всього університету. Навесні з успіхом пройшов спільний конкурс краси філологічного та фізико-технічного факультету «MISTER and MISS 2010».

І. ПОПОВА,
декан факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства,
О. ГОНЮК,
заступник декана з виховної роботи.

ХІМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ВИПУСКНИКИ 1960-го і 2010-го: ПО ГЛИБИННІЙ СУТІ ВОНИ ОДНАКОВІ

Коли відбувається зустріч із випускниками, особливо далеких літ випуску, виникає запитання: які вони, нинішні студенти? Кращі чи гірші за колишніх?

Однозначно дати відповідь важко. Багато чого змінилось у суспільстві і продовжує змінюватися, і це, безумовно, відображається на студентах, а щось залишається таким, як і було.

Незмінним, на мою думку, є фанатичне захоплення магійною наукою хімією. І п'ятдесят років тому, і сьогодні студенти в потертих, густо политих реактивами халатах мудрують зі своїми настав-

никами над колбами, намагаючись синтезувати якщо не філософський камінь, то принаймні суперліки, чи суперклей, чи ще щось із розряду «супер». І так щодня, зранку до пізнього вечора. Правда, у минулому столітті вважалося природним, якщо ми, нинішні доценти і професори, а тоді – студенти й аспіранти, о двадцять другий зачинали лабораторію і йшли додому, а тепер такий факт викликає у різних служб велику підозру – з їхньої «сучасної» точки зору, так довго можуть працювати тільки матеріально зацікавлені учасники якогось підпільного проекту або ж ненормальні особи.

Відсоток працюючих і талановитих студентів порівняно з шістдесятими роками минулого століття дещо зменшився, але вони є. Як правило, їхній шлях у науку починається з Малої академії. У цих школярів після тривалої співпраці з професором Кас'ян Л. І., доцентом Хмеловською С. О., Курочкіним Ф. О., Нестеровою О. Ю., Сидоровою Л. П. та іншими викладачами сумнівів, куди вступати, немає. Звичайно ж, – у ДНУ імені Олеси Гончар! Звичайно ж, на хімфак!

Випускники Малої академії за час навчання в університеті стають авторами (співавторами) 10-15-20 публікацій і навіть декількох патентів.

Тому закономірно, що хімічний факультет є лідером у залученні студентів до науково-дослідницької роботи. Торік у нас була найбільша кількість студентських публікацій та доповідей на наукових конференціях.

Закономірно, що нашим студентам присуджують іменні стипендії високого рівня. В останні роки стипендію Президента України отримували Гриньова Ганна і Калашнікова Катерина, Верховної Ради України – Бондаренко Олександра, імені М. С. Грушевського – Кас'ян Ольга та Новак Ольга.

Закономірно, що наших студентів визнають призерами Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт у номінації «Хімічні сполуки». Щороку переможцями стають двоє-троє. Цього року – Пелецька Ксенія, Сергеева Тетяна та Шиян Вероніка, у новій для нас номінації «Харчові технології та інженерія» – Калашнікова Катерина.

Саме з цих випускників і формуємо контингент аспірантів і викладачів на факультеті. І ось результат: за наслідками атестації лише дві кафедри в університеті визnano кращими, і одна з

цих двох – органічної хімії, яку очолює молодий доктор хімічних наук Окочитий С. І. Науковці цієї кафедри за останні десять років захистили три докторські і 18 кандидатських дисертацій. Сьогодні всі викладачі цієї кафедри мають вчений ступінь, навіть старший лаборант навчальної лабораторії С. В. Кравченко.

Повертаючись до порівняння портретів розділених половиною століття випускників хімфаку – 2010 і 1960 років – можна констатувати: за винятком випадкових людей, які ніколи не створювали погоду в нашому домі (а наш невеликий у масштабах університету факультет завжди мав репутацію так би мовити сімейного факультету), вони хоч у певних зовнішніх деталях різні, але по глибинній своїй суті – однакові!

В. ВАРГАЛЮК,
декан хімічного факультету, професор.

ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ГАЗЕТИ «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

– **Що Ви бажасте студентам Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара XXI століття?**

Р. В. МАЛАЯ (ДОЛЖКОВАЯ), доцент кафедри фізичної хімії:

– ПОВІРТЕ В СЕБЕ – І ЖИТТЯ СТАНЕ ПРЕКРАСНИМ!

Бажаю справжнього інтересу до всього, що оточує. Скрізь є шанс успіху.

Поясню це на власному прикладі. Я – кругла сирота. Повірити в себе мене змусило життя. Я зрозуміла: якщо не вивчуся, не навчуся, не вмітиму, то вічно буду невдахою.

У чотирнадцять років я вже підбрала: шила сатинові штани для дівчат (раніше в таких ходили на заняття з фізвиховання). Зараз я вмію шити все, навіть пальто.

В університет вступила, склавши п'ять екзаменів: один на «4», решту – на «5». Прогідний бал тоді був 24.

У 1976 році ДДУ вперше проводив конкурс на кращого лектора. Скільки до нас було вимог! Враховувалися навіть оцінки студентів. На хімічному факультеті кращим лектором визнали мене. Пізніше в Інтернеті студенти напроти мого прізвища написали стислу характеристику: «Непідкупна».

У сорок років я народила другу дитину. У декретну відпустку не ходила: на факультеті нікому було мене замінити. Квантова механіка – предмет нелегкий. Після лекції студенти ставили не менше двадцяти запитань. Я відповідала на всі.

Так я відпрацювала у своєму

університеті сорок років і пішла на заслужений відпочинок. Але на пенсії жодного разу не відчула, що вже не потрібна чи зайва в цьому житті. Знайшла для себе заняття. Активно зайнялася квітником.

Купую газети з кросвордами

і залюбки розгадую їх. Я так розширила свій кругозір, стільки узнала нових слів!

Люблю малювати і вишивати. Дочка (вона живе в Італії) показала мої картини – італійці не повірили, що таке може створити пересічна людина.

Вивчаю італійську мову. У мене в квартирі у шафі тисяч десять книг. Онук запитує: «Ти оцю книжку читала?» «Кілька разів», – відповідаю.

Молоді люди! Живіть змістовно, виявляйте інтерес до всього – ви всі талановиті!

Передплачайте газету «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»!

ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ ОБЛАСТІ

«ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ» – щомісячна (крім серпня) газета Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара.

Редактор Т. А. СОБКА

Засновник і видавець – Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара.

Адреса ДНУ: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72. Газета виходить українською мовою. Обсяг – 1 друкований аркуш. Друк офсетний. Ціна договірна.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. За точність наведених у статті фактів відповідає автор. Листи, рукописи, ілюстрації не рецензуються і не повертаються.

Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Редакція зберігає за собою право літературного редагування і скорочення прийнятих для опублікування текстів.

Редакція газети не уточнює дату виходу наступного номера газети. Претензії до публікації приймаються протягом місяця.

При передруках посилання на газету «Дніпропетровський університет» обов'язкове.

Газета набрана і зверстана в редакції газети «Дніпропетровський університет». Адреса редакції: м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, кім. 204. Тел. 374-98-21.

Газета розміщена на сайті ДНУ ім. О. Гончара за адресою: www.dnu.dp.ua

Зам. 0-1292. Тираж 1000. ДП № 1631-366ПР від 7 грудня 2009 року. Газета віддрукована в друкарні ВАТ «Видавництво «Зоря», м. Дніпропетровськ, вул. Журналістів, 7. Індекс 40448.